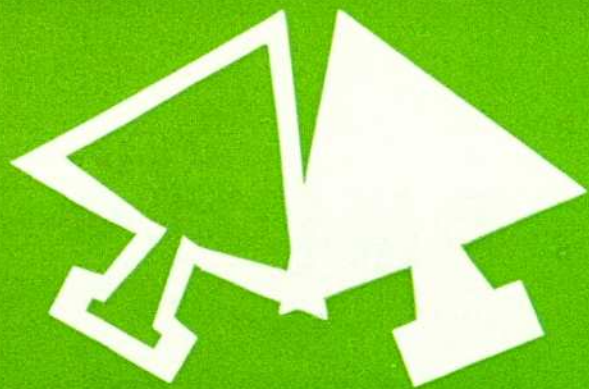
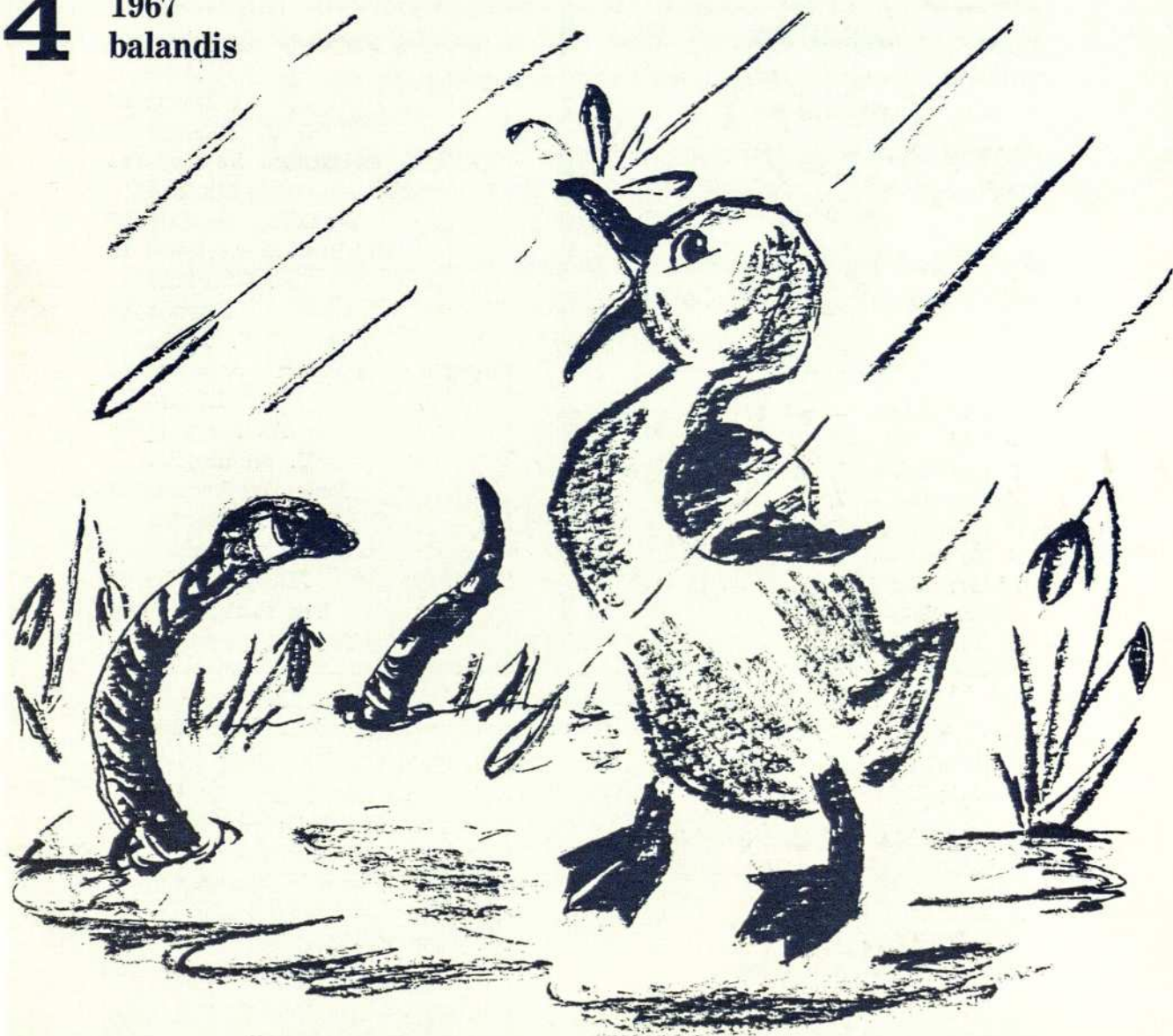

4 1967
balandis

ECULTÉ

eglutė

1967

4

balandis

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1
B. Gedvilienė — 3
P. Osmolskis — 5, 11, 15, 26
A. Čeponytė — 7, 23
A. Kasniūnas — 10
A. Balukas — 12, 14, 21
Vl. Stančikaitė-Abraitienė — 16
Aldona S. — 18, 19
E. Muliolienė — 24

turinys

Teismas miške	3
Spygliukas	
Pavasarelis	7
J. Minelga	
Pavasaris užkariauja žiemą	8
Lidija	
Linksmiau	9
Narvydo nuotykių	10
J. Šulcas	
I Marsą	12
J. Minelga	
Laimingos kelionės	13
Gintarė	
Pasakos be galo	15
Žvirbliukai-vagiukai	16
N. Butkienė	
Ragana	18
F. Kirša	
Pupučio gražiausias vakaras	20
Linutė	
Aš mergytė	23
V. Nemunėlis	
Požemių kraštas	24
A. Vambutas	
Gandro galvosūkis	25
Mūsų kūryba	26
Pas skaitytojus	30
Truputį pagalvok	32

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA

IMMACULATA PRESS

Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260

TEISMAS MIŠKE

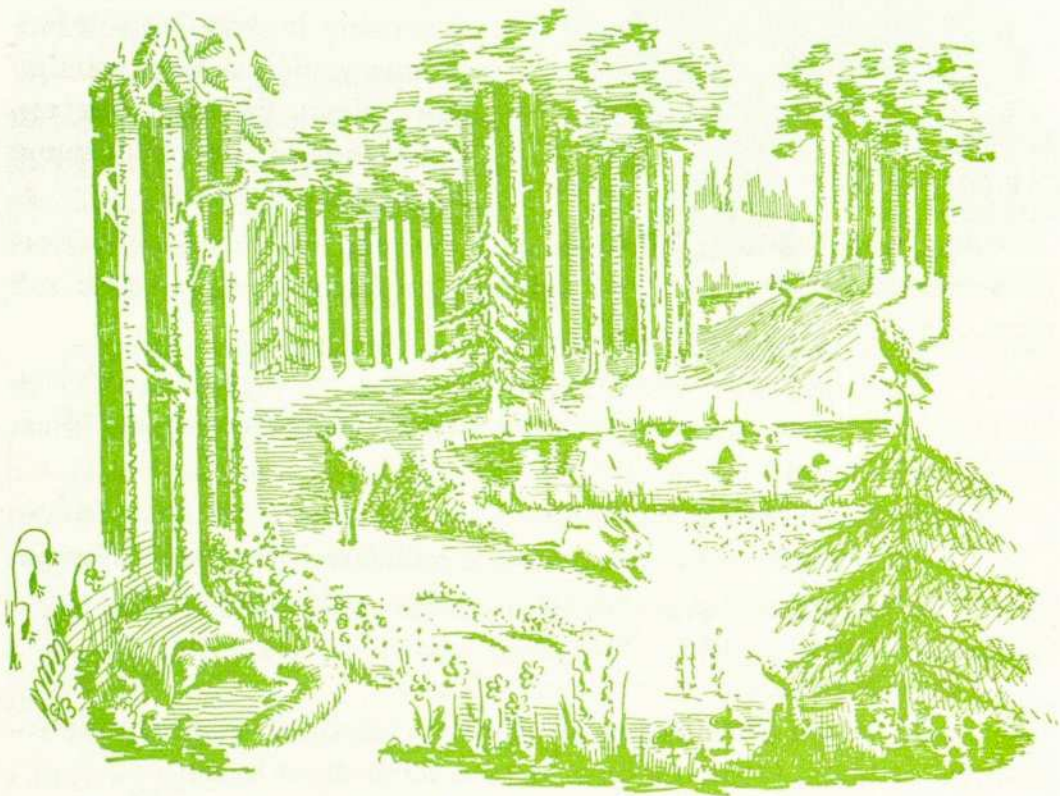
Spygliukas

Kadaise, labai seniai, kada kunigaikštis Kęstutis valdė Lietuvą, vienas Žemaitijos ūkininkas, vardu Keraminas, turėjo ištikimą draugą ir budrų sargą — šunį Urzgį.

Kaip ir visi šuneliai, paseno ir tas Urzgis. Aptemo jo regėjimas, nusilpo girdėjimas, atbuko uoslė. Urzgio gyvenimas pasidarė sunkus ir nemalonus, nes jis nebegalėjo savo darbo atlikti. Ir jo būdoje jau kitas šuo apsigyveno.

Kad ir šuo, bet šeimininko duonos veltui valgyti Urzgis nenorėjo. Ir pradėjo jis galvoti, kaip čia savo gyvenimą pajvairinus. Negi drybsosi visą dieną nieko neveikdamas?

Šovė jam į galvą mintis palikti šeimininko namus ir išeiti į mišką. Juk ten jis galėtų sau urvą miegui rasti, mėsos pragyvenimui pasimedžioti. Su vandeniu vargo nebūtų — jo visur surasi.

Kaip sumanė, taip ir padarė.

Parinkęs saulėtą dieną, atsisveikinęs su visais kiemo kampais, ypač su tomis vietomis, kur jis pavargęs numigdavo, išbėgo Urzgis

mažais žingsniukais naujų namų ieškoti. Negi galėjo jis išbėgti linksmai šokinėdamas? Net zovada lėkdamas? Juk jau nebe tie jo gyvenimo metai!

Tikėsit ar netikėsit, bet pirmoji Urzgio diena miške nebuvo džiaugsminga. Jį vis kankino mintis, kad dabar jau nebus taip, kaip buvo. Pirmiau iš miško namo parlėkdavo, atsiradusius darbus padarydavo, šeimnininką sutikęs žvangiai sulodavo, į jo krūtinę pirmosiomis kojomis įsiremdavo, kartais šeimnininko rankas palaižydavo. Valgio iki soties rasdavo prie virtuvės durų.

Ir sujudo subąngavo skausmo spaudžiama Urzgio širdis. Kad ir šuniška, bet visgi širdis!

Miegas yra geriausias širdžių skausmo gydytojas. Matyt, taip yra ir su šunų širdimis, kad Urzgis, suradęs po plačiai išsiplėtusiu krūmu sausų samanų ir storą lapų uždaną nuo saulės ir vėjo, užmigo giliu miegu. Sapnavo, bet viskas susimaišė, nes viso sapno iki galo neišsapnavo.

Mat, senas šuniškas jautrumas jam pranešė, kad netoli kažkas negero vyksta. Pabudęs atsargiai apžvalgė apylinkę ir ne taip jau toli pamatė tupintį seną savo priešą... didelį vilką.

— To dar man šiandien betrūko! — labai jau skaudžiai sudejavo Urzgis. — Gal dar tas pats, kuriam kadaise gabalą šlaunies išplėšiau, šeimnininko avis nuo užpuolimo gindamas?!

Dabar jau įvykiai greit slinko.

Vilkas užuodė netoli esantį šunį ir pasidarė atsargesnis. Urzgiui irgi nebuvo saugu gulėti po krūmu — reikėjo geresnes pozicijas užimti. Ką gali žinoti su tuo vilku?

Pirmasis pajudėjo ir prakalbo vilkas:

— Ar nebūsi kur matytas? Gal esi man kada nors medžioklę sugadinęs? Ir kodėl tu čia miške, o ne savo šeimnininko kieme?

Urzgiui baimė surakino kojas — taip jis ėmė jaudintis. Bet ką nors reikėjo daryti. Negali žinoti, ką tas vilkas sugalvos...

Ir jis išdrįso pradėti kalbėti:

— Vilkeli, skriaudos tau niekad nesu padaręs, nes buvau teisingas šunelis. Jeigu vagį išbaidžiau, tai to jam ir reikia. Dabar tas miškas ir mano namai, nes esu pasenęs ir nebegaliu savo šeimininkui tarnauti — todėl ir čia atsiradau.

— Ar nori susigražinti šeimininko meilę? — klausia vilkas.

— Labai noriu. Jei gali, padėk, — jau drąsiau kalbėjo Urzgis.

— Gerai įsidėmėk, ką tau sakysiu. Tavo šeimininkė išeis rytoj su darbininkais šieno džiovinti ir atsineš su savim mažą vaiką — pradėjo kalbą vilkas. — Tu būk netoli krūmuose. Kai ji pasodins vaiką ant žemės, aš tą vaiką pagrobsiu ir su juo bėgsiu į mišką...

— Ne, ne, ne! Aš taip nenoriu! Aš nenoriu, kad tu mano šeimininko vaiką savo pietums sudraskytum! — pradėjo šaukti Urzgis.

— Nesikarščiuok, mano kalbą iki galo išklausyk! Ar tu visada toks karštakošis? — pradėjo šaipytis vilkas.

— Kalbėk jau, kalbėk. Tik nieko baisaus nesakyk. Aš teisingas šunelis, niekam blogo nenoriu daryti, — kiek susivaldęs prašneko Urzgis.

Vilkas vėl dėsto savo planą:

— Juk žinai, kad vaikas ims rėkti, nes mano dantys gali ir jo kūną kiek užkabinti. Be to, jis ir išsigąs. Tada šieno tvarkytojai pamatys nelaimę ir pakels triukšmą. Dabar ateis tavo eilė veikti. Tu tada šok iš krūmų ant manęs ir pagrobęs vaiką nunešk jį prie savo šeimininkės kojų. Tada tavo reikalai pas šeimininkus pasitaisys. Tai ką, ar jau toks blogas mano siūlomas patarnavimas?

— Ačiū jau, vilkeli, ką ir besakyti! Planas geras, bet ar tu taip padarysi, kaip sakai? — garsiai išrėkė Urzgis padėką, bet prarijo abėjonę.

— Ką man duosi už tokį gerą patarnavimą? — pradėjo derybas vilkas.

— Žinai, šuo turtingas kaulais ir, kartais, mėsa. Tuo tau ir atsiųginsiu. Greit pas mano šeimininką bus didelės vaišės, tada ateik, ir turėsi gerą grobį.

Sutartis padaryta. Vilkas grobė vaiką, Urzgis jį išgelbėjo ir vėl pasidarė mylimas savo šeimnininko šuo.

Vaišių dienos atėjus, Urzgis ėmė dairytis vilko, kad galėtų už tokią gerą paslaugą atsilyginti. Rinko kaulus ir, virėjui nematant, gerą gabalą mėsos iš bliūdo ištraukė. Viską sunešė toli už daržinės, kad niekas puotaujančio vilko nepamatytų.

Pradėjus temti, atėjo ir vilkas. Viską suėdė ir užsimanė gerti.

— Eikim į namus, duosiu alaus, — ragino Urzgis vilką.

— Bijau, ten gali mane pamatyti. Tada jau savo kailio iš čia neišneščiau.

— Niekas tavęs nepamatys, nes visi jau girti ir vienas kitą užrėkdamai dainuoja, — paaikšino Urzgis.

Vilkas paklausė. Atėjo. Išmaukė ąsotį alaus ir pasidarė labai linksmas.

— Ir aš noriu dainuoti kaip tie žmonės! — ėmė rėkti vilkas.

— Tu negali, vilkeli, tavo balsas ne toks kaip žmonių. Tu pradėsi kaukti, žmonės supras kas čia kaukia, ir pradės tavęs jieškoti. Gali tave primušti. Aš tavęs neišgelbėsiu, — aiškino jam Urzgis.

Bet vilkas nesidavė įtikinamas. Užkaukė, kad net visa sodyba sudrebėjo.

Kaip Urzgis sakė, taip ir atsitiko. Subėgę žmonės vilką sugavo ir vos neužmušė. Šiaip taip ištrūkęs, baisiai ant Urzgio supykęs, vilkas jam taip pagrasino:

— Rytoj bus teismas. Ateik į mišką su savo liudininkais. Prie tos eglės, žinai!

Kaltės nejausdamas, Urzgis nutarė į teismą eiti. Liudininkais pasiėmė gaidį ir katiną. Vilko liudininkai buvo meška ir šernas.

Urzgis pasivėlino išeiti iš namų, paskui paklydo, todėl labai pasivėlino į teismo vietą ateiti. Vilkas pyko ir žemę kojomis draskė, kad Urzgis neatėjo. Bet dar nutarė kiek palaukti ir liepė meškai lipti į eglę pažiūrėti, gal kas ateina. Taip ir buvo. Eglėje sėdėdama, meška taip atraportavo:

— Kūmai! Ateina baisūs kariauninkai: vienas nešasi durklą, kitas muša būgną, o trečiasis eina akmenis risdamas.

— Slėpkimės, nes bus blogai! — suriko vilkas.

Meška pasiliko eglėje, šernas prisiglaudė prie didžiulio skruzdėlyno, o vilkas įlindo į šakų krūvą. Atėjęs, Urzgis su savo liudininkais sustojo po egle, nes ten buvo sutarta susitikti.

PAVASARĖLIS

Jonas Minelga

Pražydo gėlės,
Pavasarelis
Laukais ateina.
Saulutė šviečia,
Dainuoti kviečia —
Užtraukim dainą!

Linguoja ievos,
Marguoja pievos,
Alyvos žydi.
Pirmyn, vaikučiai,
Tegu zuikučiai
Šilais mus lydi!

Upelis klega —
Jūratė sega
Purieną lėlei.

Pro vyšnios žiedą
Linksmi užgieda
Mums vyturėliai.

Skruzdėlės apniko šerną kandžioti. Tas pradėjo atsargiai uodega gintis. Katinas, manydamas ten pelę esant, čiupo šernui už uodegos ir pradėjo taisyti. Šernas pasileido bėgti ir išgąsdino prie skruzdėlynų stovėjusią gaidį. Tas šoko į eglę ir pradėjo šaukti:

— Duok šen! Duok šen!

Dabar jau persigando meška ir nusivertė tiesiai ant šakų krūvos, po kuria buvo pasislėpęs vilkas. Vilkas bėgti, meška vytis. Ir taip abu didieji nudulkėjo į girią. Pasilikę mažieji sutarė, kad Urzgis nekaltas už vilko sumušimą.

PAVASARIS UŽKARIAUJA ŽIEMĄ

Lidija

Kartą gyveno keturi broliukai karaliai. Jų vardai buvo Žiema, Pavasaris, Vasara ir Ruduo. Žiema karaliavo gruodžio, sausio ir vasario mėnesiais, Pavasaris kovo, balandžio ir gegužės mėnesiais, Vasara birželio, liepos ir rugpiūčio mėnesiais, gi Ruduo rugsėjo, spalio ir lapkričio mėnesiais.

Dabar valdė karalius Žiema. Vieną dieną, vasario pabaigoje, atėjo jo broliukas ir pranešė, kad jo karaliavimo laikas greit baigsis. Žiema supyko ir atsisakė užleisti sostą. Pavasaris sugrįžo už kelių dienų ir vėl paprašė Žiemos pasitraukti. Žiema dar labiau užsispyrė. Tada Pavasaris pradėjo rimtai galvoti ir suprato, kad Žiema gražiuoju neišeis. Jis pasidarė planą.

Pavasaris susišaukė savo karius: tulpes, alyvas, žibutes, medelius, krūmelius, debesėlius, Dievo Karvytes ir pranešė jiems, kad ruošūsi į karą prieš Žiemą. Atėjo laikas karaliams keistis, o Žiema nesitraukia. Pavasario įsakymai buvo šitai kokie.

Tulpės, alyvos, žibutės turėjo pradėti žydėti ir stumti nuo savęs sniegą, kuris buvo jas užklojęs. Medeliai ir krūmeliai turėjo leisti lapelius ir taip gintis. Debesėliams reikėjo duoti lietaus augalams, kad būtų stipresni, o Dievo Karvytėms buvo įsakyta melstis pagalbos.

Tuo tarpu nesnaudė ir Žiema. Jis taip pat ruošėsi karui, liepdamas savo kariams: šiaurės vėjui, snaigėms, ledams ir šalčiui šaldyti ir draskyti Pavasario karius.

Karas prasidėjo kovo 20-tos vidurnaktį ir tęsėsi iki pat aušros. Iš pradžių atrodė, kad Žiema nugalės, bet Pavasaris su kariais išsijuošę taip davė priešui, kad jis bematant sutirpo ar pabėgo.

Atėjęs rytas rado Pavasarį su draugais linksmai šokančius ir dainuojančius, besidžiaugiančius pergale. Žiema buvo sunaikinta iki kitų metų.

▲ LINKSMIAU ▲

Mokytoja klausia mokinio:

— Kodėl taip vėlai atėjai?

— Šiandien labai slidu. Kai žengiu žingsnį į priekį, tai nuslystu du žingsnius atgal.

— Tai kaip iš viso čia atsiradai?

— Apsisukau ir pradėjau eiti namo.

▲ ▲ ▲

Tėvelis klausia Simuko:

— Ar žinai, koks gyvulys yra brangiausias?

— Dramblys.

— Kodėl?

— Nes jo visi kaulai yra iš dramblio kaulo.

— Tėveli, ar čia plaukams tepalas šitoj stiklinėj ant viršutinės lentynos?

— Ne, ten klijai.

— O, tai dabar aš žinau kodėl negalėjau kepurės nusiimti bažnyčioj.

▲ ▲ ▲

Rūbų krautuvėj moteris kalbasi su pardavėju:

— Ar šis paltas nesusigadins, kai jį nešiosiu lietuje?

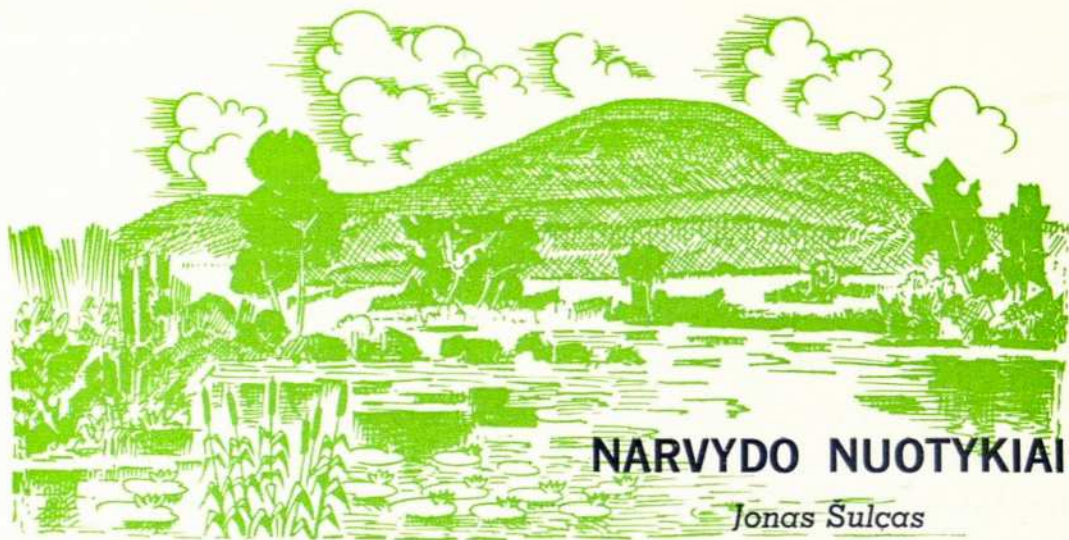
— Ponia, ar jūs kada matėte mešką su lietsargiu?

▲ ▲ ▲

Du keleiviai sėdi lėktuve.

— Kaip keista, iš šitokio aukščio visi žmonės atrodo kaip skruzdėlės.

— Visai ne. Ten tikrai yra skruzdėlės. Lėktuvas dar ant žemės stovi.

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

Didinga, puošni gamta sužavėjo visus jaunuosius keliauninkus. Apgulę langą, kaišiojo galvas laukan, kad galėtų geriau išžiūrėti į pasakiškai gražius vaizdus. Bet stauga visi su riksmu pašoko atgal ir sutūpė savo vietose. Mat, traukinys įdundėjo į tamsų tunelį, kur drėgnas, nešvarus oras atsimušė į jų veidus. Vienas berniukas užtraukė langą ir jie sėdėjo tamsoje apie penkioliką minučių, kol išvažiavo iš to juodo tunelio. Kai vėl pasirodė saulės šviesa, berniukai puolė prie langų, norėdami ko daugiau pamatyti.

— Kaip čia šilta! — sušuko vienas, vardu Petras.

— Žinoma, — atsakė daugiau žinąs Algis, — juk nebetoli Italija. Pamatysi kaip bus šilta Milane!

Narvydui viskas buvo nepaprastai įdomu. Jis visą vaizdą stebėjo plačiai išplėstomis akimis ir spėliojo kaip bus toliau: “Kažin kaip atrodys ta Italija?” Geografijos mokytojas tiek daug apie šį kraštą pasakojo — apie romėnų miestus, apie senovės paminklus, apie Italijos veik visados mėlyną dangų.

Besiartinant prie Italijos, Narvydas atydžiai akimis gėrė visus naujus vaizdus. Miesteliai atrodė kitaip, negu Vokietijoje. Namai buvo it prilipę vieni prie kitų, o tarp jų dažnai žaliavo palmės.

Traukinys sustojo.

— Čia yra paskutinis Šveicarijos miestelis, aiškino Narvydui Petras. — Už jo prasideda Italija.

Kai pasibaigė trumpas pasų patikrinimas, traukinys vėl sujudo. Pirmoje Italijos stotyje įlipo viena italų šeima — moteriškė su vyru ir sūnumi.

— Buon giorno, ragazzi! — jie pasveikino lietuviukus. Narvydas atsisuko ir smalsiai juos apžiūrėjo. Stebėjo jų tamsius plaukus ir veidus, ir gyvas, rudas akis. Jaunas italiukas taip pat žiūrėjo į Narvydą ir jį itališkai užkalbino. Tas, nieko nesuprasdamas, draugiškai šypsojosi. Bet italiuko motina mokėjo šiek tiek vokiečių kalbos ir supažindino sūnų su Narvydu ir jo draugais keliauninkais. Ponia buvo labai maloni ir linksmi šnekučiavo su lietuviukais. Ji net visiems pasiūlė itališkų saldainių, sakydama:

— Ragazzi, ecco caramelle italiane!

— Kaip sakyti itališkai “ačiū”? — paklausė Narvydas grupės palydovo.

— Grazie.

Taip Narvydas kelionėje išmoko du itališkus žodžius: “grazie” ir “caramelle”.

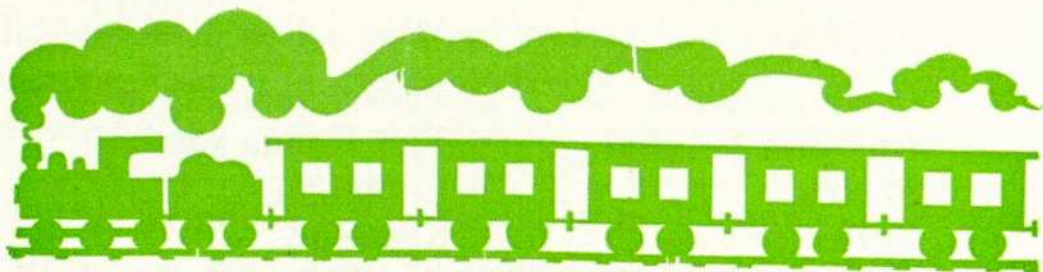
— Malonūs žmonės, tie italai. Tokie draugiški ir nuoširdūs! Manau, bus malonu Italijoje gyventi.

Neužilgo traukinys pasiekė Milano miestą. Narvydas atsiminė, kad čia randasi didelė balto marmuro katedra. Gaila, kad jie taip trumpai tesustojo, nebuvo laiko jos aplankyti. Stotyje buvo didelis judėjimas — visi tik itališkai kalbėjo. Tikrai čia jau nebe Vokietija!

Po valandėlės visa grupė persėdo į itališką traukinį. Gan ilgai važiavo per Pado upės slėnį, kuriame buvo dideli ryžių laukai. Narvydas labai nustebo. Jis manė, kad tik Japonijoje ir Kinijoje ryžiai auga!

Nors viskas buvo nauja ir nematyta, bet lygumų monotonija greit jaunuosius keliauninkus užmigdė. Kol traukinys vingiavo vis tolyn ir tolyn, jie visi sau ramiai snaudė.

(Bus daugiau)

I MARSA

Jonas Minelga

Mėnuli broleli,
Suk žirgą į šalį —
Nuo šilo
Pakilo
Eikli raketa!

Vytuką ir Dalią
Į Marsą ji kelia.
— Ei, paukšti,
Į aukštį
Už vėją greičiau!

O mėlynai toliai —
Aušrinės karoliai
Pabiro,
Pažiro
Neptūno dvare!

Pažvelgiam į žemę —
Virš Kauno sutemę:
— Sietyne
Kaimyne,
Uždek žvakeles!

LAIMINGOS KELIONĖS

Gintarė

Mažam miestely, netoli jūros, gyveno kartą seneliukas. Turėjo barzdą — iki pat žemės. Ji buvo beveik šimto metų!

Neturėjo seneliukas:

nei arklio — nes sunku ant jo užsėsti,
nei dviračio — nes nuo jo galima nukristi,
nei motociklo — nes į ratus barzdelė gali įsisukti.

O apie automobilį — ir pagalvoti jis bijojo. Tačiau po pasaulį pakeliauti seneliukas labai norėjo.

Būtų tekę jam pėsčiomis vaikščioti visą gyvenimą, jei nebūtų laikraštyje pamatęs vienos žinutės. Didžiosiomis raidėmis — ir labai gerai, kad didžiosiomis — nes seneliukas dar nebuvo išmokęs mažųjų. Laikraštį buvo parašyta:

ZOOLOGIJOS SODAS PARDUODA ŠIMTAMETĮ VĖŽLĮ KĖŽLĮ.

Suglostė seneliukas barzdelę. Perskyrė ją į dvi dalis ir išskubėjo.

— Labas, — atėjęs tarė zoologijos sodo vedėjui.

— Aš pirksiu vėžlį ir vesiuos namo.

— Atsiprašau, — ar iš jo sriubą virsit? Ar akinių rūmus gaminsit? — paklausė vedėjas.

— Po pasaulį jodinėsiu! — atsakė seneliukas, ir iš barzdelės išvyniojo ryšulėlį.

Zoologijos sodo vedėjas paėmė iš jo pinigus.

Vedėjo padėjėjas seneliukui ranka pamojo.

O padėjėjo padėjėjas sušuko: "Laimingos kelionės!"

Seneliukas barzdele nuvalė vėžlio nugarą ir ant jos atsisėdo. Iškišo vėžlys galvą iš po kiauto. Pasuko kaklą į seneliuką. Pažiūrėjo, mirktelėjo — ir vėl sulindo po savo stogu miegoti.

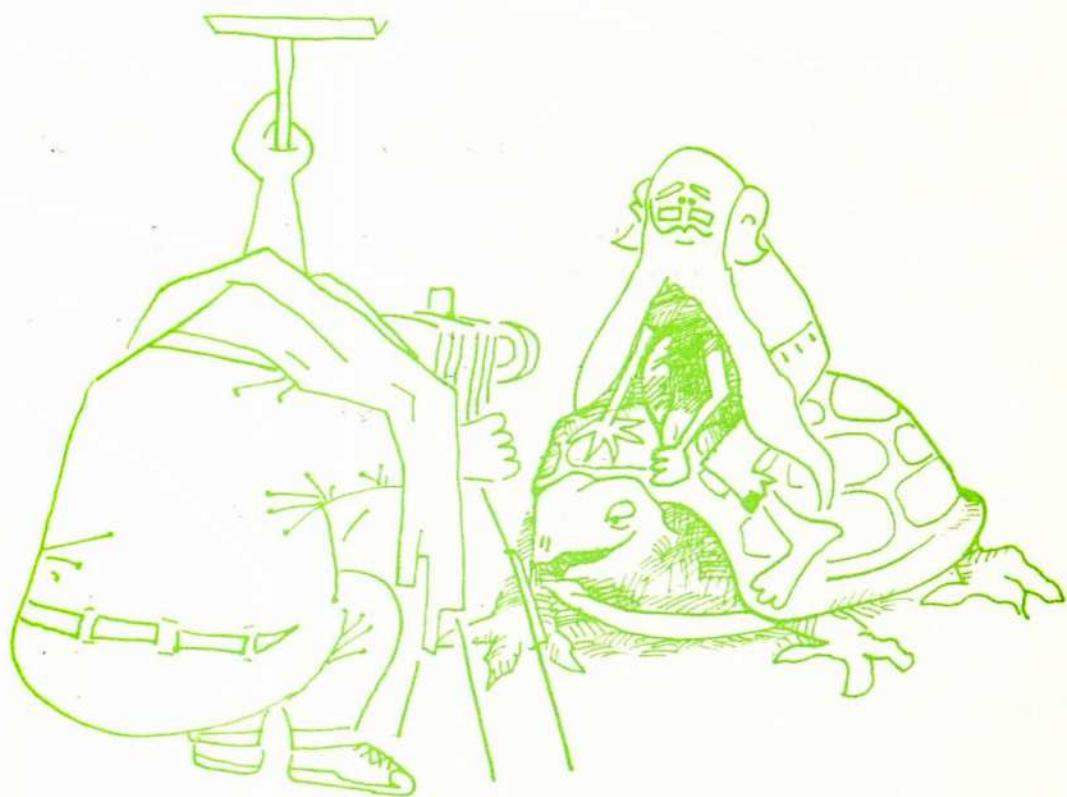
Seneliukas nulipo. Apėjo vėžlį, apžiūrėjo iš visų pusių. Pabeldė krumpliais į jo kietą kiautą. Tįptelėjo už uodegaitės — ir visą laiką murmėjo kažką savo barzdelėn.

— Bus gerai! — pagaliau nusprendė jis. Užsėdo vėžlį, pakuteno jam po smakru — ir matytumėt kas atsitiko!

Vėžlys Kėžlys klumpt pablumpt, klumpt pablumpt — pasileido bėgti gatve, net krautuvių languose manikenai šokinėjo. Kas sakė, kad vėžliai nemoka bėgti?! Reikia tik žinoti kaip juos paraginti!

Prijojęs raudoną šviesą, seneliukas truktelėjo vėžlį už uodegaitės — ir tas sustojo. Kai šviesa pasikeitė į žalią, pakuteno jam pasmakrę. O kai reikėjo sukti kairėn, pakuteno seneliukas kairiąją vėžlio pažastį.

Taip jiedu prajojo beveik visą miestą, beliko tik persikelti kiton upės pusėn. Nereikėjo jiems nei tilto. Priėjęs upę, vėžlys su visu seneliuku pūkštelėjo į vandenį. Perplaukę kiton pusėn, jie atsirado prie seneliuko namučių.

Pirmiausiai, seneliukas pasikvietė kaimyną, kad jį nu-fotografuotų sėdintį ant vėžlio. Tada jie nuėjo pavalgyti.

Vėžlys sugriaužė

tris bulves,

du kopūstus,

dešimtį morkų,

dvyliką obuolių ir čepsėdamas žiūrėjo, kaip seneliukas valgė drebučius. Jis labiausiai mėgo avietinius, paskui vyšninius, ir galop — apelsininius. Valgė juos per pietus, ryte ir vakare. Kartais — dar paimdavo priešpiečiams ir net pavakariams.

Padėjo seneliukas ir vėžliui drebučių dubenėlį.

— Šliurpt! Pašliurpt! — ir dingo jie bematant.

Įdrėbė seneliukas samčiu dar daugiau.

Taukšt, pataukšt — išgramdė kietom lūpom ir antrą dubenėlį. Išgramdęs, apsilaižė. Pačeksėjo žiaunomis, ir palindo po stalu miegoti.

Miegojo vėžlys vieną dieną, antrą dieną ir trečią. Pabudęs pasiraivė, pasitampė, dar sudorojo dvyliką dubenėlių drebučių. Tada seneliukas paėmė meškerę, kibirėlį, didelį plastikinį maišą su drebučiais. Atsisveikino su kaimynu, vėl nusifotografavo ir iškeliavo.

Kur iškeliavo?

— Gi pasaulio pamatyti!

PASAKOS BE GALO

Buvo vilkas senas, senas,

Ne taip senas, kaip žilas.

Ėjo per mišką, užkliuvo už šakos —

Ir vėl iš pradžios. Buvo vilkas...

Pasakos dar ne galas,

O jau braška stalas!

▲ ▲ ▲

Kartą gyveno senukas ir senelė.

Jie turėjo tokį šunelį;

Tas šunelis numirė,

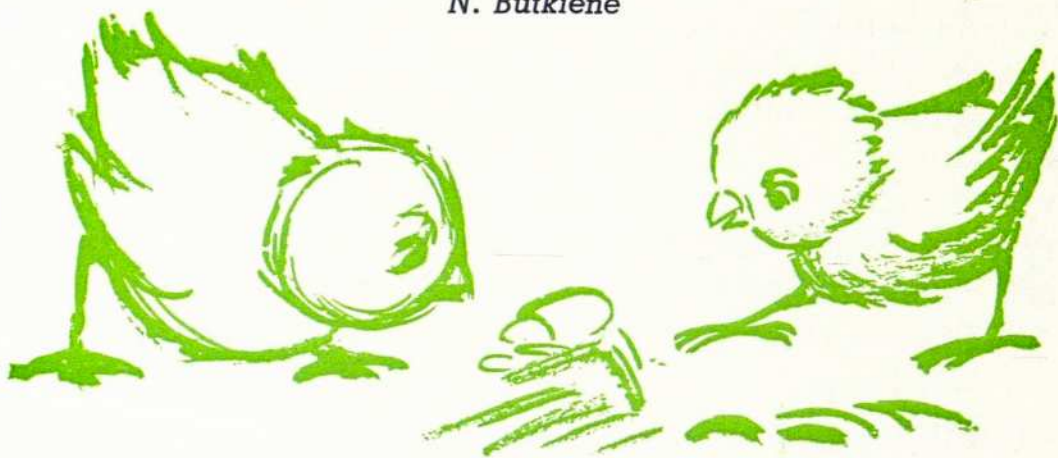
Ir senukas padarė lentelę:

“Kartą gyveno senukas ir senelė...”

ŽVIRBLIUKAI – VAGIUKAI

N. Butkienė

— Čir, čir, kodėl vaikai mus varo lauk? Juk ta ponia tyčia iš langų mums meta maistą, — skundėsi mažas žvirbliukas.

— Aš pirmą sykį čia atskridau, nieko nežinau, — atsakė jam kaimynas.

— Iš kur tu atskridai?

— Iš toli, rodos bus nuo čia trečioji gatvė. Senas žvirblis mums pranešė, kad čia viena ponia porą kartų per dieną meta žvirbliukams maistą per langą. Tai mes visi, kiek tik mūsų buvo, kartu čia atskridome. Matai, ten būrelis susirinko ir gražiai juokiasi. Tai jie visi mūsų šie, iš mūsų gatvės atskrido. Einam pas juos.

— Čir, čir, — prišoko su savo nauju draugu žvirbliukas. — Kodėl jums taip linksma?

— Cha-cha-cha! — dar smarkiau pradėjo juoktis žvirbliukai. — Vaikai mus pavadino “žvirbliukai-vagiukai”. Bet mes nieko nevogėme. Mes tik išdaigas krėtėme su vaikais.

— Tikrai, tikrai, aš pats taip nekartą darydavau. Vieną sykį pamčiau ant suolo gulintį pyragaitį. Vienas vaikutis, jį padėjęs, pabėgo. Aš ir pradėjau tą pyragaitį valgyti. Beveik visą baigiau, kada tas vaikutis sugrįžo ir pradėjo verkdamas šaukti:

— Ak tu, žvirbliukas - vagiukas!

— Bet tu juk nevogei, atvirai paėmei kas gulėjo.

— Šito pyrago niekas nesaugojo, — pridėjo kitas žvirbliukas.

— Tikrai tu nebuvai nieko pavogęs, — ramino kiekvienas žvirbliukas savo draugą.

— Ir aš mėgstu krėsti išdaigas, — pradėjo pasakoti naujas žvirbliukas. — Kai matau, kad vienas iš mūsų šie pagriebdavo numestą di-

delį duonos gabalą, pasitraukdavo į šoną ir rengdavosi skaniai jį lesti, tuoj ir capt, pagriebdavau visą duonos gabalą tiesiog iš po jo snapo. Jis palikdavo su atdaru snapu ir negalėdavo suprasti kas jam atsitiko.

— O aš, — išdidžiai pasigyrė trečias, — vieną sykį pagriebiau kąsnį iš didelio karvelio snapo. Cha-cha-cha!

— Ar jis tavęs neprimušė su savo dideliu snapu?

— Ne. Jis tik pažiūrėjo į mane ir nuėjo pasiimti kitą gabalą.

— Turbūt išsigando tavęs, — pasijuokė kitas. — Nors jis ir žymiai didesnis už tave, bet pagalvojo, kad tu esi žvirblis-stipruolis.

— O ką tu manai? Aš vieną sykį pagriebiau kartu su kitu duonos kąsnį. Jis man nenorėjo atiduoti, o aš jam. Tai abu traukėme į priešingas puses, kol sudraskėme pusiau.

— Cha-cha-cha! — juokėsi žvirbliukai. — Pasirodo, kad jūs abu vienodi stipruoliai.

— Čir, čir, einam greičiau prie lango. Jau ponias vėl meta mums duoną.

— Kiek daug mūsiškių susirinko! Juk tiek ir maisto nebėra, — susirūpino žvirbliukai.

— Žiūrėk, žiūrėk, kaip jie pešasi!

— Bet viena žvirblytė straksi ir niekas iš jos negriebia maisto, net pasitraukia į šoną duodami kelią. Tai ką gi, ji čia karalienė?

— Ne, ne, ji nėra karalienė. Ji motina ir neša maistą savo vaikams. Niekas nedrįsta nuo jos paimti. Mes visi turime jai padėti.

— Iš kur tu atspėjai, kad ji yra motina?

— O tu pažiūrėk, kaip ji savo sparnelius išpūtė, būk tai vaiką po jais slepia. Tai yra visų žvirblių motinų ženklas, kad jos neša savo vaikams maistą. Tokia žvirblė yra mūsų visų gerbiama. Bet tu dar pats esi toks jaunas, kaip vaikas, kad daug ko nežinai. O štai ta, matai, su balta galvute ir tokia pat balta apykakle? Ta žvirblytė yra karalienė.

— Aš niekuomet nemačiau žvirbliaus su balta galva ir kaklu.

— Tokių labai retai pasitaiko, dėlto jie ir vadinami žvirblių karaliais. Matai, kokia ji išdidi? Niekur nesistumia, nuo mūsų visų atsisikiria. Jai ponias numeta duonos gabalus tiesiai po kojomis, o ji iš lėto paima, niekuomet negriebia, kaip mes. Neabejotinai, ji mūsų karalienė. Ji ir kitaip elgiasi, neišdykauja.

— Žvirbliukai - vagiukai...! — pasigirdo vaikų balsai.

— Bėkim iš čia greičiau. Vėl vaikai atbėga mus varyti.

— Čir, čir, kaip negražu, kad vaikai mus veja, — sušuko žvirbliukai ir purpt, purpt visi nuskrido.

RAGANA

Faustas Kirša

Gritelytėj už pečiuko
Girnos urzgia, girnos sukas.
Mala ragana pikčiurna
Ir po nosimi taip niurna:
— Byra miltai,
Duonos tiltai.
Vienas grūdas —
Pūdas.
Trina, trina
Akmeninė
Girnapusė kvietį.

Ir vaikeliams,
Ir seneliams
Bus ragaišio riekės.
Bus putros,
Bus giros,
Bus visokio maisto.
Seniai kais,
Gulti eis,
O vaikeliai žaisti.

Čia bandelė,
Čia riekelė, —
Pyragaičiai.
Neapgaunu,
Lygiai gauna
Ir našlaičiai!

Miltų kalną kai pritrynė,
Kepė duoną raganinę.
Daug murmėjo,
Daug žadėjo,
Kai reikėjo: neturėjo, neturėjo.

Vietaj rugio — smėlį kepė,
Vietaj sviesto — molį tepė.
Nei vaikučiai, nei seneliai
Duonos sukramtyt negali.

Apie raganą velniukai
Šokinėja kaip gaidukai.
Raganą jie baisiai barė,
Kad ne taip, kaip reikia darė.

— Kam žadėjai,
Kam žadėjai
Pyragaičių
Ir seneliams
Ir našlaičiams
Ir vaikeliams?

Mes padarėm,
Mes padarėm
Iš tų miltų
Smėlio tiltus.
Iš bandelės,
Iš riekelės
Akmenėlis ugnį skelia.

Ragai labai patiko,
Kad ji nekalta paliko:
Riša burtų mazgiukus
Ir paglosto velniukus.
O našlaičiai ir vaikeliai
Dovanų sulaukti gali
Tik nuo tų, kurie juos myli,
Kviečiasi į aukso pilį:
Nuo mamyčių, nuo tėvelių,
Nuo brolių, nuo seselių.
Nes žmogus geros širdies
Pats nevalgys — tau padės.

PUPUČIO GRAŽIAUSIAS VAKARAS

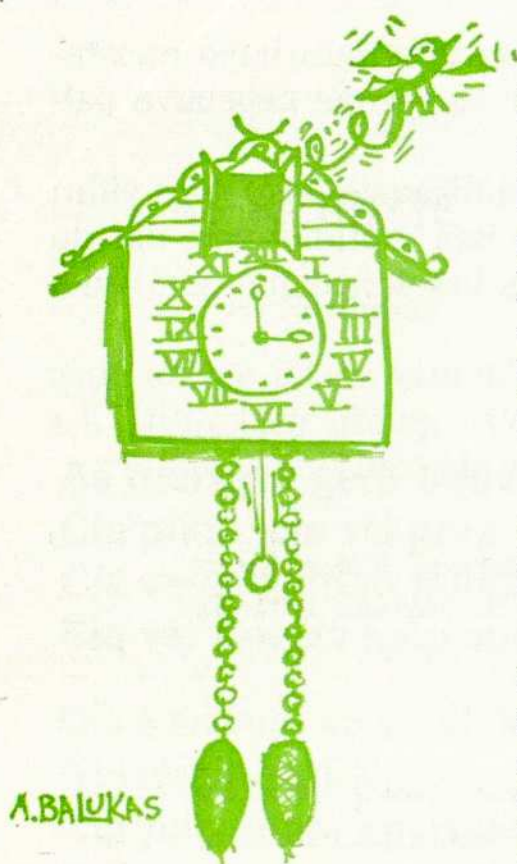
Linutė

Puputis vėl patyliukais nusijuokė, bet greit uždengė snukutį, kad neprižadintų mamytės ir kitų keleivių. Lėktuvo motorai jiems dainavo keistą, bet raminančią lopšinę ir beveik visi snaudė.

— Šnypštuk, — kuždėjo Puputis, — ar atsimeni, kai rišau tetai prijuostę ir net tris mazgus užrišau? Taip tvirtai laikėsi, kad niekas negalėjo atrišti... Gerai, kad graži prijuostė buvo, nes teta visą dieną turėjo ją nešioti...

Puputis sukikeno ir pažiūrėjo į Šnypštuką — o tas — negali būti, bet visgi — lyg ir šyptelėjo. Peliukas staiga prikišo nasytę prie pat lango, ir jo juokingas prisiminimas vėl nuslydo į praeities miglas.

— Oi, saulutė eina gult! Kokia graži graži jos anklo-dė — ružava ir auksinė, fioletinė ir... — Pupučiui net spalvų vardų pritrūko. Bepoksant į nepaprastą saulėleidį, jam ir akys ir snukutis plačiai prasivėrė. Jis atsisuko į mamytę, nes labai norėjo, kad ir ji matytų. Mama pelė paglostė Pupučio galvą ir jie abu ilgai, ilgai žiūrėjo pro langą, visai nieko nesakydami...

— Mamyte, — pagaliau prabilo peliukas, — kodėl laikas toks juokingas? Kartais jis taip lėtai eina, o tiek nedaug valandų rodo; kartais jis toks greitas, lyg lenktynėse bėgtų... Mes išbuvom net tris savaites Floridoje, bet atrodo, kad tik vakar iš lėktuvo išlipom.

— Taip būna, vaikeli. Bet jau tuoj būsim namie, užsivilk paltuką.

Beruošdama Puputį išlipti, mamytė jam papasakojo pasaką apie užburta laikrodį, kuris taip mėgo juoktis, kad netyčia ir valandas pagreitindavo iš to džiaugsmo.

— Mamyte, ar atsimeni, kai aš užmigau ant banano lapo sūpynės ir visi manė, kad kur nors paklydau?... Ar jums tada laikas greitai bėgo, kai manęs ieškojote?

— Tada gerokai išsigandom, Puputi, ir apie tave, ne apie laiką galvojom. Bet dabar kišk Šnypštuką čia į krepšį. Jis dar nepripratęs prie mūsų šaltesnio oro ir gali peršalti.

Kai viskas jau buvo paruošta išlipimui, Puputis vėl pažvelgė pro langą.

— Mamyte, mamyte, mūsų miestas kaip didelė kalėdinė eglutė! Žiūrėk į šviesas — kitos spalvuotos ir dar mirkčioja! Bet, mamyte, kur namai, kur viskas? Aš tik šviesas matau. Ar mes paklydom? — cypė susijaudinęs Puputis.

— Nebijok, jau esame namie. Kai nusileisim, pamatysi, kad ir namai ir gatvės atsiras.

Puputis nedaug ką atsiminė apie kelionę namo iš aerodromo. Jis buvo toks pavargęs, kad akys pačios merkėsi,

o ūseliai jau seniai miegojo... Kitą rytą jam buvo nuostabu, kad jis savo lovoj atsirado ir kad lauke nebebuvo palmių.

Prie pusryčių stalo jis rado didžiausią voką — o viduj net keturi laiškai — jam, tikrai jam! Mama pelė net du kartus turėjo perskaityti, nes jis bešokinėdamas ne viską pirmą kartą girdėjo.

O štai ir tie laiškučiai — Puputis mielai sutiko juos EGLUTĖJE atspausdinti, kad visi galėtų paskaityti. Jis net nežinojo, kad turi tokių gerų draugų!

Visi šie laiškučiai buvo parašyti Vinco Kudirkos lituanistinės mokyklos 3-čio skyriaus mokinių, Montreal, Kanadoje.

Mielas Puputi,

Labai ačiū tau už tokį gražų laišką. Malonu, kad tu esi sveikas ir gerai gyveni. Pas mus nieko naujo. Oras labai šaltas, tai sėdžiu namuose ir skaitau EGLUTĘ. Man labai patinka tavo nuotyčiai ir labai laikiu naujos EGLUTĖS.

Gediminas Murauskas

Mielas Puputi,

Puputi, aš skaitau tavo pasakas EGLUTĖJE. Man jos patinka. Kaip tau patiko skrist lėktuvu? Parašyk į EGLUTĘ, aš paskaitysiu. Dabar sudie. Ilgesnį laišką parašysiu kitą kart.

Rimas Piečaitis

Mielas Puputi!

Tave pažįstu tik iš EGLUTĖS. Skaitydama tavo nuotykius, labai pamilau. Visuomet laikiu ateinančios EGLUTĖS ir pirmiausiai skaitau apie tave. Puputi, rašyk apie savo nuotykius ir toliau, kad galėtumėm skaityti dar ilgai, ilgai. Linkiu pasisėkimo!

Sudie,

Antanas Gečius

AŠ MERGYTĖ

Vytė Nemunėlis

Aš mergytė gero būdo:
Čia pikta, čia vėl gera,
Čia veidelis man nuliūdo,
Čia vėl šviečia kaip aušra.

Čia kariauju su broliukais –
Neįveikia jie keli.
Čia palaukus, apsisukus,
Kaip katytė aš meili.

Mielas Puputi,

Kiekvieną kartą, kai gaunu EGLUTĘ, tuoj perskaitau tavo nuotykius. Man labiausiai patiko kai tu pirkai mamytei dovaną. Tu norėjai nupirkti raudoną pirštinę. Įlindai pažiūrėti ar šilta, bet į tą pirštinę įlindo ir kita didelė ranka. Tu išsigandai ir pabėgai. Tada tu atsistojai ant didelės spintos ir pamatei indus. Tu įlipai pažiūrėti, ar galima miegoti, o viena ponina nežinojo, kad tu ten miegi. Pamačiusi tave, ji labai išsigando. Krautuvėje kilo triukšmas. Eidamas namo, sutikai gėlę. Ji sakė, "Paimk mane ir atiduok mamytei".

Dar skaičiau, kai tu lėkei lėktuvu ir labai bijojai, ir kaip lyjant į mišką išėjai ir sutikai baravyką. Ir dar daug nuotykių apie tave skaičiau.

Iki pasimatymo kitose EGLUTĖSE!

Julytė Adamonytė

POŽEMIŲ KRAŠTAS

Alfonsas Vambutas

II dalis

Grįžusi prie deimantinio upelio, Taurutė pamatė, kad jis jau buvo išdžiūvęs.

— Kaip keista, — pagalvojo mergaitė, ir susimąsčiusi žingsniavo baltuoju takeliu, kol sustojo ties auksiniu upeliu.

— Labas, Taurute! — ją pamatęs linksmai sušuko auksinis upelis. — Girdėjau, kad tu į žemės paviršių išeini?... Sėkmės!... — atsišveikino upelis ir kažkur toliau nuskubėjo.

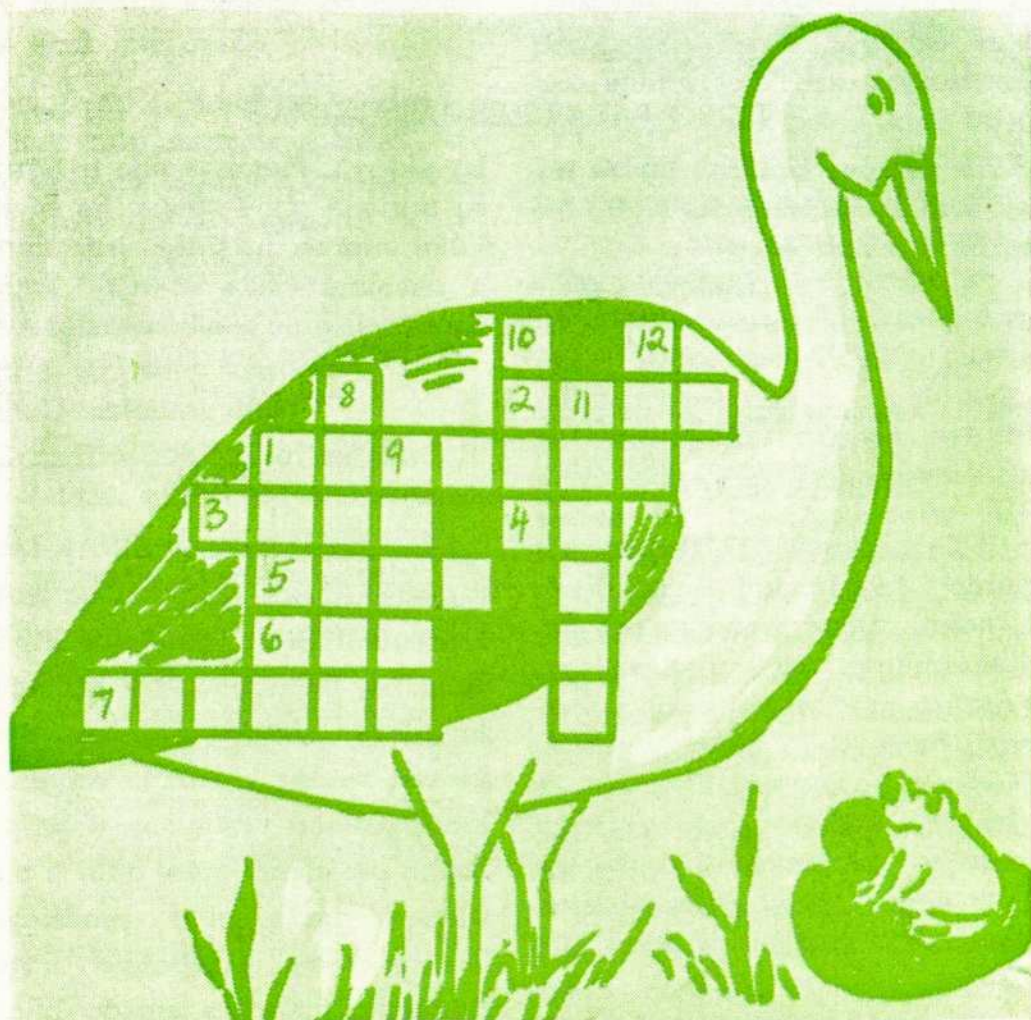
Pažvelgusi į auksinį vandenį, Taurutė nudžiugo, kad jis toks skaistus ir tyras. Netrukus pasiekė ir sidabrinį upelį. Tas taip pat, mandagiai atsišveikinęs, nutekėjo atlikti svarbių reikalų.

Žinodama, kad niekad šio požeminio krašto jau nebematys, ir prisimindama visus savo nuotykius, Taurutė vėl susimąstė ir ėmė pamazu dairytis, lyg norėdama tą nuostabią šalį vaizduotėn išpausti. Jai taip bestovint, staiga iš kažkur išnirio raudonas slibinas su piautuvu ir plaktuku ir taikėsi pačiupti Taurutės rūtų šakelę. Mergaitė nesidavė gąsdinama. Ji ištiesė šakelę ir pamojavo prieš pat slibino akis. Tas baisiai suriko ir dulkėmis pavirto. Tuo metu trinktelėjo perkūnas ir Taurutė atsidūrė plyšy, iš kurio buvo pradėjusi savo kelionę. Kaip dievaitis Upinis buvo pasakęs, Taurutė aplink save rūtų šakele apibrėžė ratą ir triskart mirktelėjo. Paslaptina srovė ją pačiupo ir tarsi keltuvu išnešė į paviršių.

Nuo to laiko srovė virto mineraliniu šaltiniu. Apylinkės gyventojai jo vandeniu pradėjo nuo visokių ligų gydytis. Jaunimas pastatė prie šaltinio didelį lietuvišką kryžių, o Taurutė prie jo pasodino rūtų šakelę, kurią Upinis jai dovanojo. Iš tos vienos šakelės išaugo daug rūtų, kuriomis jaunosios lietuvaitės dabino kasas.

Po šio įvykio praėjo labai daug metų. Rusai, pavergę Lietuvą, ne tik daug bažnyčių uždarė, bet išnaikino ir lietuviškus kryžius. Todėl Lietuvos žmonės dabar kenčia.

GANDRO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Paukštis, atvaizduotas šiame galvosūkyje.
2. Paukštis, kuris aukštai skraido.
3. Daug metų turinti senutė yra ...
4. Žodelis, kurį sušunkame, kai kas suskauda.
5. Iš mokyklos grįžtame ...
6. Blogas įprotis.
7. Ne šlapias.

Žemyn:

1. Paukštis, kuris snapu kala medį.
8. Valstybė į šiaurę nuo U.S.A.
9. Pastatas, kuriame gyvename.
10. Ką nors veikia.
11. Margas katinas yra ...
12. Klausiamasis žodelis.

(Atsakymai psl. 29)

MŪSŲ KŪRYBA

TIGRO PASAKĖLĖS UŽBAIGIMAS

Aš manau, kad tas tigras nuėjo kaulus surinkti, nes kitaip būtų badu numiręs.

Irena Norušytė

Tigras turėjo kaulus surinkti, bet jis nežinojo kaip. Jie neturėjo

ką valgyti. Metai praėjo ir tigrui su tigriene gimė sūnus. Jis buvo labai stiprus. Jis priėjo prie durų ir nustūmė visus kaulus. Tada tigras vėl galėjo eiti medžioti.

Rimas Polikaitis, 8 m.

Los Angeles, Calif.

1967 m. ŽIEMA

1967 m. sausio 27-28 dienomis pradėjo labai snigti. Snigo dieną ir naktį. Daug žmonių mirė širdies smūgiu, valydami sniegą. Prsnigo net iki 23-jų colių. Pūsnyys buvo 10-15 pėdų aukščio. Mašinos apsniigtos negalėjo išvažiuoti. Maisto sunkvežimiai sustojo ir krautuvėse nebuvo galima pirkti pieno, mėsos, sviesto, kiaušinių, duonos ir daug kitų dalykų.

Pagaliau žmonės atsikasė sniegą ir pradėjo šiek tiek judėti. Mes vaikai pradėjome eiti į mokyklas. Tokių pusnių niekas Čikagoje nebuvo matęs.

Vasario 12-tą d. sniegas nenu-tirpo, bet sušalo. Saulė švietė, bet sušalęs sniegas netirpo. Žmonės bijojo, kad kai sutirps 36 coliai sniego, vanduo padarys daug nuostolio.

Kazytė Brazdžionytė
Chicago, Ill.

ŽIEMA

Man žiema labai graži. Apsnigti medžiai prieš saulę sužiba kaip krikštolai. Žiema gali būti labai šalta bet be sniego. Kai kuriems žmonėms nepatinka žiema, nes jie turi sniegą kasti, o vaikams labai patinka rogutėmis važinėti. Žiema prasideda metų gale ir pasibaigia naujų metų pradžioje. Žiemos grožis pasibaigia kovo mėnesyje. Kartais sniego būna tiek daug, kad žmonės negali nukasti ir vaikams nereikia į mokyklą eiti. Labai smagu būti namie, bet greit atšyla ir visi laukia vasaros. Man žiema niekad nenusibos. Kai matau dideles sniego pusnis, įsivaizduoju, kad esu Alpėse.

Asta Danasaitė, 10 m.

South Boston lituanistinė mokykla.

MANO SAPNAS

Vieną naktį sapnavau,
Mačiau žalią girelę
Ir briedžius lakstant po miškus
Ir skubantį upelį.

O toj girioj paukščiai gieda,
Visai kaip mamos pasaka.
Ir pažinau tą mielą kraštą —
Tai mūs tėvynė Lietuva!

Iš to miško štai išėjo
Tikroji lietuvaitė.
Jos gelsvos kasos spindi saulėj,
Bet verkia ta mergaitė.

Graudžiu balsu jinai sušuko:
—Atleisk mums, Dieve! Neatmesk
Mūsų maldas, tas karštasis.
Ir iš vargo baisaus išvesk.

Nors ten tik sapnas buvo,
Dažnai aš jį atsimenu
Ir girdint vėl jos aiškų balsą,
Stengiuos padėt jai, kiek galiu.

Janė Čižikaitė
Maironio lituanistinė mokykl.
Toronto, Canada

BALTOSIOS PELYTĖS KELIONĖ Į MĖNULĮ

Viename priemiestyje buvo didelis apleistas sandėlys. Vieną dieną du darbininkai įnešė į sandėlį spintą. Tos spintos stalčiuje slėpėsi pelytė vardu Cyplė. Cyplė išlindo iš stalčiaus ir pradėjo vaikštinėti, dairydamosi į visas šalis. Ji susitiko vorą vardu Storas Voras. Storas voras pasakė

Cyplei, kad sandėly yra pelių miestas. Kai Cyplė surado peles, jos pasirodė labai nesimpatiškos. Net nakvynės nenorėjo duoti. Pagaliau viena pelytė pasiėmė ją pas save. Cyplė pasiklojo lovą ant laikraščio. Tame laikraštyje buvo nuotrauka pelės, kuri buvo nuskridusi į mėnulį. Ir taip Cyplei užėjo noras skristi į mėnulį.

Cyplė įlindo į spintą, vežamą į raketų miestą. Ilgai laukė, kol į traukinį pateko. Po ilgos kelionės, Cyplė išlipo. Vienoje pusėje buvo raketų miestas. Cyplė klausė žvirblių, kur raketos, bet negavo kaip reikiant atsakymo. Bekeliaudama Cyplė rado duonos trupinių ir pradėjo graužti, bet atskrido du balandžiai ir supyko, kad Cyplė jų pietus valgo. Cyplė papasakojo jiems, kad nori skristi į mėnulį. Vienas balandis pasiūlė ją nunešti į raketų kampą ant savo sparnų. Taip ji pasiekė raketą ir padėjojo balandžiui.

Vargas Cyplei! Ji pamatė katiną bėgantį jos link ir pradėjo bėgti. Įbėgus į vieną mašiną, ji pasislėpė ir užmigo. Kai pabudo, pastebėjo, kad ji raketoje skrenda į mėnulį. Pro langą ji pamatė geltoną mėnulį.

Kai Cyplė sugrįžo į žemę, jos nuotrauka buvo visuose laikraščiuose su prieraišu:

Šiandien pelė —
Rytoj žmogus!

Dalia Barzdžiūtė, 5 sk.
Maironio lituanistinė mok.
Toronto, Canada

MEKSIKOJE

Kartą Onutė su tėveliais norėjo nuvažiuoti į Meksiką. Jie susipakavo ir pradėjo važiuoti. Bevažiuodami stebėjo gražius vaizdus, bet pasiekus Meksiką, viskas pasikeitė. Namai nešvarūs ir vaikai apdriskę.

Kai Onutė su tėveliais nuėjo prie jūros, jie pamatė, kad daug kas jodinėja arkliais. Onutės tėtė paklausė ar ir ji norėtų. Kadangi Onutė niekad nejudinėjo, ji norėjo pabandyti. Užlipus ant arklio, tėtė parodė jai kaip jodinėti ir Onutė greit išmoko. Jai linksmi bejudinėjant, kiti arkliai buvo nuvesti atsigerti. Onutės arkliui tai nepatiko ir jis pradėjo labai greit bėgti. Onutė tik laikėsi ir šaukė. Vyrai sustabdė arklį ir nuvedė jį pas tėvus. Onutė nutarė niekados arkliu nebejodinėti.

Asta Grakauskaitė, 5 sk.

Šv. Kazimiero lituanistinė m.
Los Angeles, Calif.

KANARĖLĖ

Velykoms močiutė man padovanavo kanarėlę. Ji buvo labai graži. Jos plunksnos buvo šviesiai geltonos spalvos. Visą dieną ji mums linksmi čiulbėjo. Vakare, einant gulti, reikėjo jos narvelį uždengti. Saulei tekant, ji jau pradėdavo čiulbėti.

Vieną dieną, kai grįžau iš mokyklos, mamytė pasakė, kad kanarėlė nesveikuoja. Ji nečiulbėjo ir plunksnelės buvo pasišiaušusios. Pakeičiau jos vandenėlį ir

ipyčiau grūdų. Kanarėlė nei gėrė, nei lesė. Mamytė atėjo, išėmė kanarėlę iš narvelio ir padėjo ant savo delno. Kanarėlė išsitiesė ir mamytė pasakė, kad ji negyva. Tą dieną dar iki šiol atsimenu.

Ilona Bužėnaitė, 5 sk.

Šv. Kazimiero lituanistinė m.
Los Angeles, Calif.

ŪKININKAS IR JO BERNAS

Pas vieną ūkininką dirbo bernas, kuris kas mėnesį turėdavo algą gauti. Vieną mėnesį ūkininkas jam nesumokėjo algos. Bernas visai prašė, ragino, kad mokėtų. Jie susipyko ir bernas grasino, kad daugiau jam nedirbs. Bet ūkininkas vis nemokėjo. Visai įpykęs, bernas iškeliaavo kitur.

— Mano algos pinigai tau sveikatos ne pridės! — pasakė jis išeidamas.

Tą naktį ūkininkas staiga pabudo iš miego. Girdi pastogėj triukšmą, dunksėjimą. Atrodo kažkas vaikšto — bumpt-bumtp-bumtp. Ūkininkas besiklausydamas išsigando, bet būdamas tvirtas vyras, atsikėlė, pasiėmė rykštę ir šviesą ir užlipo ant aukšto. Visus kampus apžiūrėjo ir peržegnojo, bet nieko nerado. Viskas nutilo ir jis vėl atsigulė. Po kiek laiko girdisi tie patys dunksėjimai. Ūkininkas baisiai susijaudino ir visą naktį nemiegojo. Ryte nuėjęs į pastogę, nieko nerado.

Šitaip buvo kelias naktis. Neiškęsdamas namuose, ūkininkas pradėjo pas kaimynus nakvoti. Jis pasišaukė kunigą, kuris pasišventino visą namą. Kunigas jo paklausė, ar eina į mišias. Tas atsakė visą laiką einąs. Kunigas prisiminė ūkininko mirusią žmoną ir paklausė ar seniai jai užprašęs mišias. Ūkininkas kaip tik to nebuvo padaręs ir tuoj pat užprašė.

Tą naktį name buvo ramu. Ūkininkas apsidžiaugė, manydamas, kad dunksėjimas buvo tikrai jo mirusios žmonos sielos blaškymasis. Bet sekancią naktį dunksėjimai vėl prasidėjo. Ūkininkas beveik iš proto išėjo, taip baisiai išsigando. Jis nesuprato kaip tai gali būti — už žmoną mišios jau užprašytos...

Ryte jis nuskubėjo pas kunigą. Kunigas paklausė ar jis ką blogo nepadaręs, ar ko nenuskriaudęs. Ūkininkas prisiminė, kad bernui

algos nesumokėjo. Surado berną pas kitą ūkininką, atidavė skolą ir nuoširdžiai atsiprašė. Tada ir vaiduokliai pranyko, dunksėjimai nesikartojo.

Bernas žmonėms papasakojo kas buvo įvykę.

— Kai ūkininkas man algos nesumokėjo, slapta užlipau į jo pastogę. Prie plytos pririšau šniūrą, o šniūrą prakišau per šiaudinį stogą. Šniūrą nuleidau iš lauko ir pririšau apačioje. Tą naktį atrišau šniūrą ir jį traukydamas kilnojau ir nuleidau plytą. Kai ūkininkas atsikėlęs su šviesa lipo į pastogę, patraukiau šniūrą, kad plyta pasikavotų tarp šiaudų. Taip dariau kelias naktis po kelias valandas. Tada ūkininkas man atnešė algą ir aš daugiau nėjau pas jį plytos traukyti.

Jūratė Pažeraitė, 9 sk.

Šv. Kazimiero lituanistinė m.
Los Angeles, Calif.

Paukšteliai gieda jau visi —
EGLUTĖS ŠVENTĖ, mat, arti!

Birželio 4 d., Putnam, Connecticut

EGLUTĖ kviečia skaitytojus, bendradarbius, draugus.

Gandro galvosūkio atsakymai (psl. 25) — Skersai: 1. gandrai, 2. aras, 3. sena, 4. oi, 5. namo, 6. yda, 7. sausas. Žemyn: 1. genys, 8. Kanada, 9. namas, 10. daro, 11. rainas, 12. kas.

PAS SKAITYTOJUS

**BRAVO
JAUNIEMS
KANKLININKAMS!**

Vasario 11 d.
kanklės atkeliavo
į Čikagą, kur
Ateities Atžalynas
steigia
orkestrą.

Čia matome norinčius išmokti kankliuoti: Robertas Zapolys, Martynas Gramontas, Zapolytė, prof. Žilevičius, p-lė Radavičiūtė, Kazytė Brazdžionytė, L. Kentraitė, C. Kasarski, Kentras.

Nuotr. Bal. Brazdžionio

Susipažinkime
su Mikutaičių
vaikučiais:
Vilija 9 m.,
Algimantas 11 m.,
Mindaugas 12 m.,
Aušrinė 1½ m.,
Sigutė 8 m.

Brangi EGLUTE,

Prašyčiau siuntinėti EGLUTĖS tik vieną egzempliorių. Kada Mindaugas tik vienas skaitė, o kiti vaikučiai buvo dar maži, nebuvo nesusipratimų, bet dabar jau kilo nepasitenkinimas, kodėl Mindaugo vardu EGLUTĖ siuntinėjama. Nutarėme pakeisti antrašą į "Mikutaičių vaikučiai", kad visi būtų patenkinti. Siunčiu nuotrauką situacijai paaiškinti.

Janina Mikutaitienė
Chicago, Ill.

Štai ir kita linksma EGLUTĖS skaitytojų šeimynėlė. Ant rogučių sėdi Mingėlų vaikučiai iš Čikagos — Rūta 7½ m., Robertas 6½ m., Rita 5 m., Romas 2½ m. Ir žinot ką — visų šitų vaikučių vardai prasideda ta pačia raide kaip jų tėvelio vardas!

Miela EGLUTE,

Man labai patinka EGLUTĖS skaityti! Pasakos darosi vis įdomesnės. Būtų gerai, jei būtų duota daugiau dalykų pačiam padaryti. "Truputį pagalvok" yra tikrai įdomu — reikia pagalvoti!

Aš parašiau laišką vienam berniukui Lietuvoje, o jis man atsakė. Sekančią dieną pašte gavau siuntinį su laiškučiais, knygelėmis ir atvirutėmis. Buvo labai įdomu; ir viskas buvo lietuviškai.

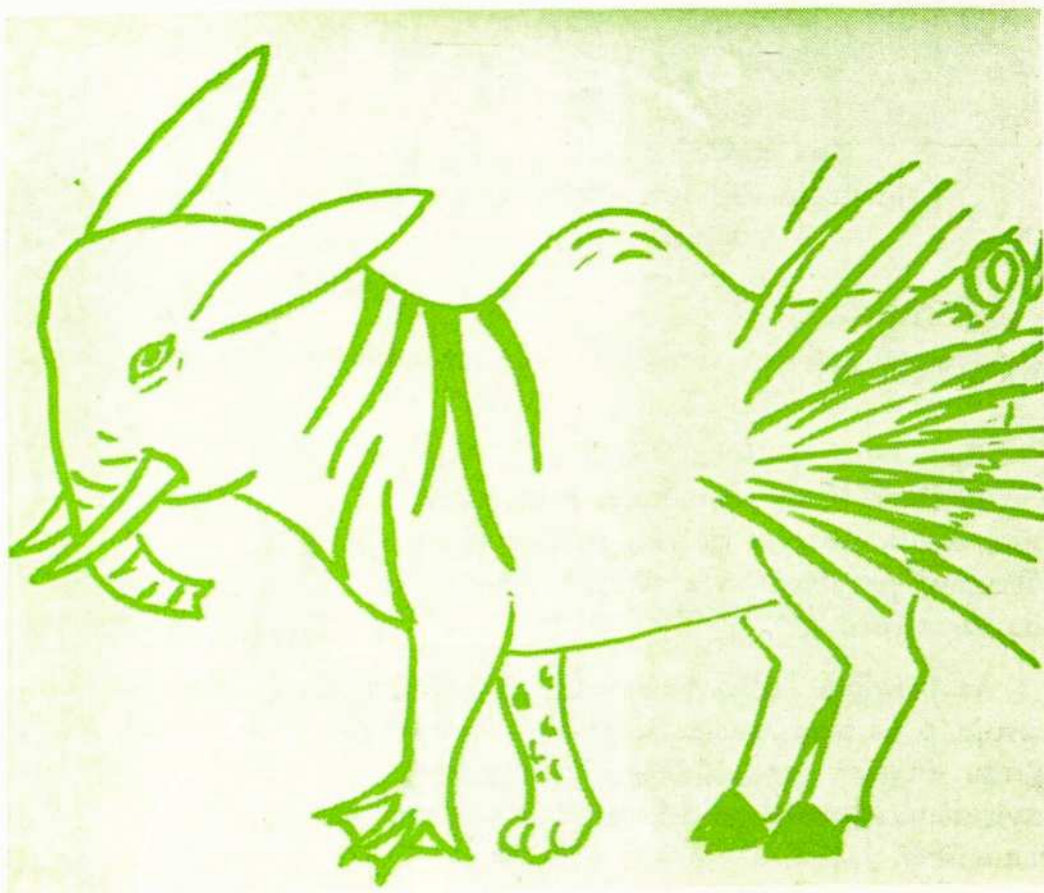
Stasė Normantaitė
East Hiram, Maine

Stasė Normantaitė, 13 m., labai norėjo išmokti lietuviškai skaityti ir rašyti, tad ėmė ir išmoko, o išmokus parašė EGLUTEI gražų laišką.

EGLUTĖS SKAITYTOJAI:

Parodykite savo talentus ir dalyvaukite EGLUTĖS konkurse! Konkursinius darbus reikia prisiųsti iki gegužės 20 d.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Šis keistuolis pats nežino, kas jis toks.
Jis susidaro iš devynių gyvulių dalių.
Išvardinkite juos ir sugalvokite naują vardą
šiam keistam sutvėrimui. Jis bus dėkingas!